

Arrest

nr. 144 267 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 8 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANTOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 1 februari 2012 beslist de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk te verklaren en op 8 februari 2012 geeft hij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.07.2011 werd ingediend door :

*H., A. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Pakistan
geboren te Swabi op (...)1960
adres: (...) 8500 Kortrijk*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij inwoont bij zijn broers en dus een feitelijk gezin vormt met deze broers en hun gezin en dat een broer verklaart dat hij betrokkene ten laste heeft. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou volgens betrokkene aldus een schending inhouden van art. 8 EVRM. Echter, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Betrokkene beweert verder dat, indien hij zou moeten terugkeren, hij zich nooit meer bij zijn gezin zou kunnen voegen. Betrokkene legt voor deze bewering echter geen bewijzen voor. Het feit dat hij volgens art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet de machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst, wil niet automatisch zeggen dat betrokkene nooit meer met zijn familie zou verenigd kunnen worden. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De overige elementen (betrokkene zou aandeelhouder zijn in de zaak van zijn broers, zijn broers hebben ofwel de Belgische nationaliteit ofwel een verblijfsrecht, legt getuigenverklaringen voor, is werkwilig en heeft geen strafblad) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer

naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

De tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

genomen op datum van 01.02.2012

wordt aan H. A.

geboren te Swabi, op (...)1960

van Pakistan nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 08 MAAR. 2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980)

Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) ENIG MIDDEL: schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verweerster heeft in haar beslissing niet geantwoord op verschillende argumenten van verzoeker, en heeft bovendien in haar motivatie het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Verzoeker heeft in zijn regularisatieverzoek volgende argumenten aangehaald als buitengewone omstandigheid:

"Cliënt woont reeds sedert 2002 in België. Hij woont in bij zijn broers die hem volledig onderhouden. Cliënt vormt dus een feitelijk gezin met zijn beide broers (M. en I. H.) en met hun echtgenotes en

kinderen en dit reeds gedurende 9 jaar! Eisen dat cliënt terugkeert naar Pakistan teneinde daar de aanvraag te doen zou dan ook een schending inhouden van art. 8 EVRM.

- hij zou zijn gezin met wie hij reeds 9 jaar een hechte band vormt dienen te verlaten voor onbepaalde tijd, en dit om terug te keren naar een land waarmee hij geen banden meer heeft.

- daarenboven zou hij zijn taken binnen het gezin niet langer kunnen uitvoeren, wat ook voor het gezin zelf een grote aanpassing zou betekenen.

- ook financieel zou het voor cliënt niet mogelijk zijn, hij heeft geen enkele bron van inkomsten waardoor hij de reis niet zou kunnen betalen.

Zijn broers, van wie hij financieel afhankelijk is, zouden dit evenmin kunnen betalen.

- ook zijn terugkeer uit Pakistan, als hij al een positief antwoord zou krijgen op zijn aanvraag, zou niet kunnen betaald worden.

Cliënt verplichten naar Pakistan te gaan om de aanvraag te doen zou dan ook feitelijk inhouden dat hij zich nooit meer bij zijn gezin zou kunnen vervoegen.

1. Betreffende de schending van art. 8 EVRM

Verzoeker heeft in zijn regularisatieverzoek duidelijk aangehaald dat hij geen banden meer heeft met Pakistan en dat hij reeds 9 jaar deel uitmaakt van het gezin van zijn broers. Zij maken dus zijn enige feitelijke familie uit. Verweerster stelt in de bestreden beslissing "dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het vecht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM" Deze motivatie is onaanvaardbaar. Verweerster stelt dat de gezinssituatie van verzoeker louter een gewone sociale relatie is, en daardoor niet onder art. 8 EVRM valt. Verweerster stelt dus dat een samenwonen van 9 jaar, met 2 broers en hun familie, louter een gewone sociale relatie is, waaruit geen rechten zouden kunnen vloeien. Een dergelijke restrictieve interpretatie houdt op zich reeds een schending in van de materiële motiveringsplicht. Daarenboven stelt men dat er geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel is, omdat het gaat om een "eventuele tijdelijke verwijdering". Verweerster erkent hier zelf dat er geen enkele zekerheid is wat betreft de al dan niet tijdelijkheid van de verwijdering. Verzoeker heeft geen enkele zekerheid dat hij opnieuw in België zou worden toegelaten. Laat staan dat er zekerheid zou bestaan dat dit binnen redelijke termijn zou kunnen worden bewerkstelligd. Een verplichte terugkeer om de aanvraag te doen, zou dus wel degelijk leiden tot een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden hier dus kennelijk geschonden.

2. Betreffende de financiële mogelijkheden om de aanvraag in het land van herkomst te doen

Verweerster poogt de argumenten van verzoeker betreffende de financiële onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst te doen, te weerleggen door te verwijzen naar de Internationale Organisatie voor Migratie, die hem financieel zou kunnen steunen bij zijn terugreis naar Pakistan, en die hem zou helpen bij het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Nog los van het eventuele karakter van deze stelling, gaat men er bovendien helemaal aan voorbij dat het de bedoeling van verzoeker zou zijn om zijn gezin in België opnieuw te kunnen vervoegen. Wat het al minder evident maakt dan hij op veel steun zal kunnen rekenen om een tijdelijke reis naar zijn geboorteland te bekostigen, laat staan zijn tijdelijk verblijf aldaar. Bovendien gaat het niet enkel om de reis naar Pakistan, maar ook om het terugkeren, bij positieve beslissing, naar België. Verzoeker zou dus verplicht zijn om op korte termijn een heel nieuw leven uit te bouwen in Pakistan, wat allesbehalve vanzelfsprekend tot zelfs onwaarschijnlijk is, laat staan dat er enige garantie op slagen zou zijn, opdat hij het financieel zou aankunnen om terug te keren naar België. Men denke bvb. nog maar alleen aan alle levensmiddelen, huur, nutsvoorzieningen, e.d.m. Zelfs als hij al een bron van inkomsten zou vinden, zou verzoeker - gelet op de normale inkomens die kunnen verwacht worden in Pakistan - tenslotte nooit voldoende geld kunnen bijeen sparen om zijn terugreis naar België te kunnen betalen. Hij zou reeds de grootste moeite hebben om zijn dagdagelijkse kosten te kunnen dekken. Verweerster heeft dan ook nagelaten om volledig en correct te antwoorden op het argument inzake de financiële problematiek aangaande de terugkeer van verzoeker naar België, hetgeen een schending van de materiële motiveringsplicht inhoudt. Indien verzoeker effectief niet zou kunnen terugkeren naar België, zou dit er toe leiden dat hij zich niet opnieuw met zijn gezin zou kunnen herenigen, waardoor art. 8 EVRM zou geschonden zijn. De weigering zijn aanvraag in België te doen houdt aldus in

de praktijk in dat verzoeker niet meer naar België zou kunnen terugkeren, zelfs al zou hij aldaar een positieve beslissing ontvangen, en dat hierdoor zijn mensenrechten, meer bepaald art. 8 EVRM, worden geschonden. Verweerder heeft dan ook kennelijk de materiële motiveringsplicht geschonden, in samenhang met het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De beslissing d.d. 01.02.2012 is nietig. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.2.1. Wat de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, bekritiseert de verzoekende partij de motivering dienaangaande van de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing.

Los van deze motivering stelt de Raad echter vast dat de verzoekende partij meerderjarig is.

Waar verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarigen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de

verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Per analogie kan deze rechtspraak toegepast worden op meerderjarige personen die geen afstammingsband hebben in de eerste graad, zoals in casu.

De verzoekende partij betoogt dat zij financieel afhankelijk zou zijn van de andere 'gezinsleden', maar laat na dit op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Zij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Met haar betoog toont verzoekende partij niet aan dat elementen die zij in haar aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. De eerste bestreden beslissing bevat immers een expliciet motief

aangaande artikel 8 van het EVRM. Bovendien verwijst de Raad naar de bespreking onder punt 2.1. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij verschillende motieven van de eerste bestreden beslissing niet betwist, met name: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.”*, en *“De overige elementen (betrokkene zou aandeelhouder zijn in de zaak van zijn broers, zijn broers hebben ofwel de Belgische nationaliteit ofwel een verblijfsrecht, legt getuigenverklaringen voor, is werkwilbig en heeft geen strafblad) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”* Deze motieven blijven dus staan.

Bovendien bevat de bestreden beslissing het volgend motief: *“Betrokkene beweert verder dat, indien hij zou moeten terugkeren, hij zich nooit meer bij zijn gezin zou kunnen vervoegen. Betrokkene legt voor deze bewering echter geen bewijzen voor”*. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij inderdaad geen enkel bewijs voorbrengt van de bewering dat zij, om financiële redenen of om welke reden dan ook, zich nooit meer bij haar ‘gezin’ zou kunnen voegen. De verzoekende partij houdt een louter hypothetisch discours waarin zij stelt dat zij de eventuele terugreis naar België niet zou kunnen betalen, maar maakt dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

2.2.3. Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het enige motief van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist, namelijk: *“Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”* Ook dit motief blijft dus staan.

2.2.4. Uit voorgaande bespreking van het enig middel is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk maakt, noch aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC